

bygge. Men jeg kunde naturligvis have andre Betæneligheder. Jeg tænker særlig paa den store Bolignød, som vi har, vel den største, vi nogen Sinde har haft — ja, vi staaar vel allerede overfor en Katastrofe paa dette Omraade. Under saadanne Forhold kunde det maaske siges, at det er mærkeligt at bevilge et Par Millioner Kr. til at flytte en Fabrik, selv om dette er nok saa nødvendigt, og selv om man er klar over, at der efter Flytningen vil fremkomme et større Udbytte. Man kunde mene, at saa længe vi har den store Bolignød, som vi har, bør vi bruge Pengene til at afhjælpe den.

Jeg ved af Selvsyn, hvor frygtelig Bolignøden er. Jeg har aflagt Besøg i alle disse Kolonier omkring København. Naar man ser, hvor mange Hundrede Familier der bor i disse Brædehuse og skal bo der om Vinteren; naar man ser, hvorledes de for de faa Penge, de har opsparret, gør Forsøg paa at faa skaffet sig Boliger, som hverken helt eller halvt slaar til; naar man ser, hvilke Tilholdssteder gamle Folk og unge Mennesker med spæde Børn maa tage til Takke med, maa man erkende, at Tilstanden ikke er hyggelig. Og er det bedre i København? Jeg saa for nylig et Sted i København en Ejendom, hvorom det var oplyst, at der var Opgang til 10 Familier, men i den Ejendom boede der 20 Familier. Det er Tilstande, der gør, at man synes, det er rigtigt, hvad der blev udtalt ved et stort Møde i Aftes af de forskellige Organisationer indenfor Byggefaget, at det maa være den forkerte Verden, vi lever i: Vi har Materialer nok, og vi har rigelig med Arbejdskraft, og vi har Bolignød; men trods det skal vi gaa arbejdsløse!

Der kunde saaledes være god Grund for mig til at sige: Nej, lad os hellere bruge de Penge til at bygge nogle Boliger for. Men jeg maa give den højtærede Minister Ret i, at Mangelen paa Skillemønt er en alvorlig Sag. Alle Vægne presser man paa og siger: Hvorfor faar vi ikke Skillemønt? Ude omkring i Forretningerne kan de ikke veksle Pengene. Og, som den ærede Ordfører for Venstre udtalte, mange Steder, ikke alene i Sønderjylland, men ogsaa her i gamle Danmark, maa man bruge Frimærker til at bytte med. Dertil kommer, at den Bygning, som foreslaas rejst, maaske ikke alene vil forrente det, den koster at opføre, men ogsaa give et stort Overskud udover det, Staten allerede nu har af Mønten. Under saadanne Forhold er det svært at sige nej.

Naar man ser Oversigten over Udmøntningen for de sidste Aaringer siden 1899, tvivler jeg ikke om, at den Tanke, som

den ærede Ordfører for Venstre fremsatte, at det hele muligvis vil stoppe op, saa at man maaske ikke vil faa Brug for Bygningen, maa afvises. Fra 1899 til 1904 blev der produceret 22 048 764 Stykker Mønt til en Værdi af 5 619 359 Kr. 48 Øre. Derefter er Produktionen steget Aar for Aar; i den sidste Periode, fra 1914 til 1919, er man kommet op paa en Produktion af 61 438 848 Stykker Mønt til en Værdi af 66 861 773 Kr. 79 Øre. Forretningen er altsaa gaaet vældigt frem og er steget Aar for Aar — og det ikke alene under Krigsaarene, men ogsaa under de normale Aar — lige fra 1899 op til 1920.

Derfor synes jeg, det er nødvendigt, at vi faar flyttet Møntbygningen og faar den udvidet. Jeg gaar med dertil først og fremmest af den Grund, at jeg paa mit Partis Vegne den 10. April har givet Løfte om, at vi vilde være med til at vedtage et saadant Lovforslag, men dernæst ogsaa, fordi jeg gaar ud fra, at alle Planer er i Orden, saaledes at man kan begynde at bygge, saa snart Lovforslaget er færdigt fra Rigsdagen. Saaledes vil dette Foretagende gøre sit til at hjælpe paa den store Arbejdsløshed, som hænger her i København. Det er Grundene til, at jeg trods den store Bolignød mener, det er forsvarligt at anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme, og jeg vil derfor paa mit Partis Vegne give det min Anbefaling.

Efter de Oplysninger, der foreligger, synes jeg ikke, det er nødvendigt at sende Lovforslaget i Udvalg — Lovforslaget er jo undersøgt nøje af det høje Landsting —, og jeg havde helst set, at det var gaaet direkte til anden Behandling, saaledes at vi hurtigt kunde faa Arbejdet i Gang; og skal dette Arbejde have nogen Betydning for Arbejdsløsheden, er det nødvendigt, at vi handler hurtigt. Jeg vil derfor henstille til den ærede Ordfører for Venstre, om han ikke kunde lade være at foreslaa Lovforslaget henvist til Udvalg.

Pitzner: Da den ærede Ordfører for Venstre Hr. Nørskov har bebudet Lovforslagets Henvisning til et Udvalg, kunde jeg for saa vidt have nøjedes med at henvisse til mine Udtalelser de to tidligere Gange. Lovforslaget har været behandlet i dette høje Ting; men den sidste ærede Taler giver mig Anledning til at sige et Par Ord udover dette. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at der i et Udvalgs møde den 10. April i Aar fra de fire store Partiers Side var givet Tilsagn til den daværende Finansminister Koefoed — ikke i Grev Frijs' Ministerium, som det ærede